

989

32

BIBLIOTECA

PENTRU TOTI

CARMEN-SYLVA

POESII

Traduse și publicate

Cu înalta autorizare a M. S. Reginei

de

ELENA POENARU

Grabovski

„Librăria Universală Leon Alcalay”

ALCALAY & Co

București, Calea Victoriei 37.

Prețul 30 Bani

BIBLIOTECA PENTRU TOȚI

POEZII

No. 182	Alecsandri V.	— Doine	} Ediții publicate
sub îngrijirea D.
I. Bianu de la A.
cadem. Rom. a.
vând și câte o
prefață
"	183	— Lăcrămioare	
"	184	— Suvenire	
No. 185—86		— Mărgăritarele	
"	187	— Pasteluri	
"	188	— Varia	
"	188—90	— Altele	
No. 191	—	Ostașii noștrii. Poezii eroice.	0.30
295—98	Alexandrescu Gr. M.	— Poezii, epistole, satire. Ediție completă, însoțită de o introducere asupra vieței și operei poetului	0.60
195—96	Eminescu Mih.	— Poesii. Ediție nouă, completă tipărită sub îngrijirea d-lui I. Scurtu, având și ilustrațiuni inspirate de subiectul poesiilor.	0.60
116—17	Vlahuță A.	— Iubire. Poesii	0.60
286—87	Goga Octavian.	— Poesii. Premiate de Academia Română.	0.60

859.0-1

„BIBLIOTECA PENTRU TOȚI“

CARMEN SYLVA

POESII

CU BIOGRAFIE

TRADUSE ȘI PUBLICATE

CU ÎNALȚA AUTORIZARE A M. S. REGINEI

DE

ELENA POENARU

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ

OLUJ-NAPDOA

427.500

BUCUREȘTI

Editura „Librăriei Universale Leon Alcalay“

ALCALAY & Co., 1916

No. 87, Calea Victoriei No. 87

RT-103

427500I

Elisaveta, Regina României

În amin -
Firea lucrului
finitos cu
care mi-ai
îmbogătit
viața!

Elisaveta

[Signature]

PREFAȚA LA POEZII

Orășeanul care n'a văzut nici o dată munții cu ochii — sau cel mult dacă a văzut câte-va dealuri — crede a-și închipui, din descrieri, muntele Blanc sau alte piscuri înalte. Să-l conducă însă întâmplarea în acele locuri, și va rămâne înmărmurit, — și va recunoaște că nici pe departe nu se potrivește măreția reală a naturii, cu aceea concepută de imaginațiunea omenească. Această senzațiune o are cine-va în fața operei unui mare scriitor. Mulți cred a-l cunoaște, din auzite sau dacă au citit în mod superficial, două sau trei lucrări ale sale: dar aibă înainte-le și studieze cu atențiune opera întreagă a acelu scriitor și vor resimți aceea-ce spuneam mai sus cu privire la neînchipuita măreție a naturii.

VIII

Această reflexiune o făceam deună-zi, citind și recitind, cu o adâncă emoțiune, ne-număratele volume,— care mai de care mai interesante—ale Augustei Scriitoare Carmen Sylva.

Orășeanul care crede a-și închipui muntele **Blanc**, suntem noi, Români: nu, nici pe departe nu-și închipuesc acei cari nu cunosc limba germană, cât de monumentală este **Opera Carmen Sylvei**, câtă forță de muncă, — în afară de geniu — represintă această Operă! Și oare cum și-ar închipui-o? Din cele câte-va traducții făcute în românește? Dar acelea nu sunt de cât niște picături luate din mare!

In străinătate, fie-care din scrierile **Carmen Sylvei** a apărut în câte 3, 4 și chiar 5 ediții, ceea-ce probează cât de mult sunt citite.

Pierre Loti, distinsul scriitor și academician francez, a spus-o: „Regina României a scris mai mult ca ori care dintre scriitorii timpului Său, și din atâtea opere diverse, unele ating sublima măreție“.

Români știu aceasta, știu că Regina lor

é o mare scriitoare, dar o ştiu, cum ştiu că există muntele Blane : fără a-l fi văzut.

Cine se va încumeta vre-o dată a li-l arăta? Cine va încerca vre-o dată a traduce Opera gigantică a Carmen Sylvei? Cine? Timpul ne-o va spune. Până atunci, trebuie să ne mulţumim încă cu fragmente, prin care să putem întrezări, cel puţin o parte din măreşia Intregului.

Humor fin

Co- rezolvând en el obținuri, mână fieră: i-o în tind,
Dând ei cel negru 's vâlturi, de mafată și desprind:
"Jas' s-o- leg a mea viață, / de a ta. în brate-mi vias,
"D: durerea mea: cea dulce cu durerea ta din-o
"Vais în corțea vieții este și de veacuri și de steli
"Eu s-o- fin o-fo stăy ară, tu stăy în viața mea".

171. 17 din

10 ii / 922

PRIETENII MEI

Ședeam câte-și trei la verdele Rhin,
Pădurea, și eu, și viersu-mi senin,
Tovarăși mereu împreună.

Și tot ce cântam, visam și gândeam,
Noi undelor limpezi le o șopteam,
In taină, — sub farmec de lună.

Dar vremea veni, — căci soarta-așa vrea, —
Să-mi fac rost și casă pe seama mea,
Departe, — spre „Soare răsare“.

Scumpi prieteni, vă las, adio pe veci!
Cât sufăr! Ah, greu e, greu e să pleci!
De ce nu veniți și voi oare?

Pădure și Rhin oftează amândoi :
Prea lung e drumul și prea bătrâni noi !
Rămânem, — cu dorul de tine.
Dar, când în noua mea Țară sosii,
Cânturi voioase împrejur auzii :
Ah ! Viersul venise cu mine !

MAMA POPORULUI

Când milioane te numesc : „Mamă“
Ș'alerg la tine în păsul lor,
Tu, — ca durerea s'o iei în seamă,—
Cată să știi ce-'s lacrimi și dor.

Trebui, ca stânca de neclintită,
Să stai sub valuri ce te isbesc ;
Din buze iasă-ți vorba 'mblânzită,
Din ochi-ți raze ce încălzesc.

Să plângi? — să tremuri? — să-ți fie frică?
Nu! cu tărie privește jos
Către vultoare. — Capul ridică,
Balsam împarte, surâs milos.

Insă-și ființa-ți nu-ți aparține,
Ești a întregului tău popor,
Pasiuni, dorințe, nu's pentru tine:
Tragi milioane 'n vârtejul lor.

Bogat, sărac, om bun ori de vină,
Născut în slavă, ori în păcat,
Ai tăi sunt toți, tu iartă, alină
Mângâie, ajută, neîncetat!

Lasă din suflet să-ți isvorască
Al bunătăței tale isvor,
Și 'n unde limpezi să răcorească
Să 'nvioreze pe-al tău popor!

I. Zane

LIMPEZIT

Fiind-că eu râd așa voios,
Și basme stau de povestesc,
Voi nu știți, cât de dureros,
In taină, gânduri mă muncesc.

Ori credeți că „din chiar senin“
Imi fuse „Cântul“ dat de zei?
Nu știți ce sbucium și ce chin
Fac să vibreze nervii mei.

Aşa şi vinul nou : fiind
In noapte rece înfundat
Cum ar fi vrut ca, chiuind
Să iasă afară, liberat !

Cum ar fi vrut, răsând sglobiu,
Să sară 'n stropi scânteietori !
Dar nici o rază ! mort de viu,
Sta 'n besna strâmtei închisori.

Târziu acum, când îl priviți
In cupă, ziceți : minunat !
Cât de vrăjmaş luptat-a, știți,
Pân' ce din carceră a scăpat ?

Cât a turbat sârmanul vin
Pân' ce-o eșire și-a găsit !
Acuma nobil, — rece — lin,
Imparte fiori, — duh nesfârșit.

S'a dus pornirea-i de necaz
Și mândra-i ură ce spuma,
Cântări și glume fi plac lui azi,
Dulci vise știe a vă da.

Doar, când natura-i verde iar,
Incepe iar a clocoti :
Tot viforos e'n suflet—dar,
E Domn,—se știe stăpâni!

NICODEM

Pe calea cea spinoasă
Pășiam făr'a m'opri,
Purtând povara vieții
Ce sta a mă zdrobi.

Și fața-i de Medusă
Cumplit mă îngrozea ;
Ca plumbul greutate-ai
In jos mă tot trăgea.

De-odat' am aruncat-o
Și-am vrut să fug, dar vai!
Ea mi se 'nfipse în carne
Strigând : «Pornește, hai !»

Un răget de turbare
În pieptu-mi clocotește,
Imi încordez puterea,
Iar brațu-mi se 'ntărește,

Și, fie ce-'a să fie !
Cu Dumnezeu!—vânjos,
Mă smulg din ghiara rece
Și cad grămadă jos !

Atunci, a doua oară
Find slobodă, vrusei
S'alerg, s'o iau la goană,
In noaptea grea să piei.

Dar nu ! pe loc mă ține
Un braț apăsător,
Și, arătându'mi viața,
Zice—amenințător :

„Ridic'o și o poartă !
„Ce crezi, că te-oi lăsa ?
«Dar cine desertează
„De la misiunea sa ? !“

Eu, stam nehotărâtă,
Când, iată, dintr'un nor
O pană jos se lasă
Ș'aud un magic cor.

Condeiu l dete vieții
Așa splendoare, 'n cât
Uitai de ori-ce frică
Ș'o luai numai de cât.

Mi-o încărcaiu pe umeri
Nu mai e greu de loc !
Acum ași duce-o, ași duce-o,
De mi-ar părea un joc !

Pornesc iar înainte,
Și umblu tot mereu,
Dar mica mea peniță
Imi duce-al vieții greu!

PE CEA CÂMPIE ALBĂ....

Pe cea câmpie albă
E 'mpinsă o frunză moartă,
Pomu-o lasă să cadă,
Și vântu-acum o poartă.

Așa, din pomul vieții,
O inimă sdrobotă
Cade, plutind stingheră,
De ori-ce țel lipsită!

CUM SOARELE

Cum soarele nu se mândrește,
El, care culmi încoronează,
Și brazi și flori îmbrățișează,
Și totuși și 'n colibi lucește!

Așa și sfânta Poezie
Ce în Olymp de veci domnește,
Și frunți de zei împodobește,
Imi scaldă sufletul chiar mie!

SCRUM!

De ce ți-e ochiu 'ntunecat ?
Ea mă 'ntrebă, — Copilă,
Din tot ce 'n viață-am încercat :
Noroc, durere, silă,
Vezi, a rămas în ei acum
Cenușe, numai

scrum !

O dată inima-mi striga,
Eu o făcui să tacă ;
Un foc în vine îmi alerga,
Il 'năbușii, — dar iacă :
Ce-oprește lava a și face drum
Este cenușe,

scrum !

Ceea-ce-mi suflă—argint în păr
Și fruntea mi-o pălește,
Ceea ce'n 'vis,—ca adevăr,—
În jurul meu plutește,
De fapt, nu este nici-de-cum,
De cât cenușe,

scrum !

Lucian
M. H.

— Aceea ce s'așterne lin
Pe inimă, de pare
Că, fără vis, fără 'un suspin,
Ea doarme, — nu-i uitare,
Nu ! ce-o acopere acum,
Este cenușe,

scrum !

Azi „Cugetarea“ a biruit,
Puternică și rece,
Dar, când pasiunile-au pierit, —
Ca focul ce se trece,
Ne mai scoțând scânteii nici fum,—
„Ea“, este al lor

scrum !

CUVÂNTUL ESTE...

Cuvântul este un lemn tare,
Dintr'însul trainic poți sculpta
Cutii, lădiți, sfinte odoare,
In cari înțelepciunea-a sta.

Dar „Gust ales“ și „Maestrie“
Il vor lucra și polei,
Căci mâna singură-i greoaie,
Numai bușteni poate ciopli.

SUPLICIU

Soarele 'n a lui splendoare
Văl țesea de raze vii,
Se juca o dulce boare
Printre crăcile-aurii.

Frunzele, de fericire,
Erau roșii și rîdeau ;
Un pom singur sta'n neștire :
Sgomot, raze, nu-l mișcau.

Ramuri goale, desfrunzite,
Către cer el întindea.
Din mii cuiburi înverzite,
Azi o floare nu avea !

Bietul pom ! în jale adâncă
Să se-ascundă ar fi vrut,
Sus, pe-o stearpă, 'naltă stâncă,
De ceilalți uitat, pierdut.

Dar, oprit de rădăcină
Rabdă, tace, ne 'ntrerupt,
Ba, — să-i fie cupa plină, —
Vântu-o cracă i-a mai rupt !

DEDICAȚIE PATRIEI

— —

Tu țărni mănec, cu vii păduri,
Tu Rhin, cu unde reci,
Departa-i cântul ce murmuri,
Eu am plecat de veci !

Ades', ades' ochii închid,
Ș'atunci aud cântări
Și vuet vesel din spre „Wied“,
Văd nări în depărtări.

Pe al Germaniei pământ
Mult mândră-i Țara mea !
De-aceea până la mormînt
Eu nu o pot uita !

Un prieten nu m'a părăsit
Pe țărmul depărtat,
Ci fața-i blândă 'mi-a zîmbit,
Cu drag m'a 'mbrățișat.

E „BASMUL“ prietenu-mi micuț
Dar s'a schimbat de-atunci :
Cu plete negre-i mai drăguț,
Cu negri ochi, adânci.

De pe Carpați aleargă 'ntins
La Dunăre în jos,
Pe frunte-i par'că-un dor nestins,
In ochi, un strop lucios.

Miresme dulci mereu purtând,
Și sufletul curat,
El cântă lin, mângâie blând,
Pe cel îndurerat.

Și cum presară mândre flori,
Eu repede le-adun,
Cu ele, scumpă Țara mea,
Ași vrea să te-'ncunun!

Și să te strâng apoi—ași vrea,—
La piept—cu dor nebun!

S U S !

Zăcea sărmanul suflet
Jos, pe nisip lungit,
Și'n jur căta scăpare,
Slab, desnădăjduit.

Voioase păsărele,
Cântau asurzitor,
Albastru era cerul,
Splendid de rîzător.

Dar totuși în țărână
Sufletul sta virit,
Lumină, sgomot, viață,
Totu'i părea urît.

Zdrobit de oboseală,
Văitându-se amar,
Simțea, încet cum piere
Și lupta-i e 'n zadar.

Atunci trecu furtuna
Și îl privi milos,
Zicând: „Pălita frunză!
O scap eu, bucuros!“

Hai, scoal' ! vreau să te scutur,
Cum toamna duc pe foi ;
Tu suflet, ești prea nobil,
Spre-a te tîrî'n noroi !

Și, unde mi-l ridică
Tot în vîrteje'n sus,
Și-l poartă 'n largă lume,
Ca pe un rob supus.

I-arată cum să sboare,
Cu capul către nori,
Ii dă curaj, putere....
„Suflet ! mai vrei să mori ?“

Acum, din înălțime
Când prinzi a te uita,
Surizi, — asta-a făcut-o
Furtuna-amica ta !

NOAPTEA DE ANUL NOU

Un an a sosit — tăceți!
Tăceți! nu-l sculați!
Ochii clipește greoiu,
De somn îmbătați.

Visează pe frații săi,
Ani necunoscuți,
Visează secolii toți,
În Haos pierduți.

Luciri din privirea sa
Sub genele-i pier,
Șiret, — Adevărul e
Umbrît în mister.

In lumea streină,-acum
Se uită sfios, —
Anul nou e-o fetiță
Cu chip drăgăstos.

Anii și fetele, — cin'
Va ști gândul lor ? —
Păzește-ți inima, tu,
Sărman muritor !

MAESTRUL MEU

Al codrului e viersul meu,
Gândirea, — poezia,
Și tot ce simt și cânt e-al său,
El îmi dă visăria.

Eu, ochii ți închid ș'apoi,
Prin freamătul ce crește,
Ascult murmuru-ți de prin foi:
Eu tac, iar tu, — șoptește !

Cuvântul zboară, dus de vânt,
 Norocul — ca cuvântul, —
 Tu ani de ani stai la pământ,
 Maestre, — al tău mi-e cântul!

~~scrie în~~ ~~scrie în~~
 n. b. / ~~scrie în~~ ~~scrie în~~
 St. n. K. 18. V.

171. St. K. 18. V.

10/12. 922

INSTINCT MATERN

Fetișo ! zi, ce-ai vrea să fii ?
Eu ? Vreau să mă fac mamă !
Să am o sumă de copii,
Fete cumiști, băești sglobii,
Frumoși, de bună seamă,

Fratele meu va fi soldat,
Ce gust ! eu vreau mai bine
Copii, pe care, regulat,
Duminica la preumblat,
Să-i iau pe toți cu mine.

Pe cel mai mic l-ași înfășa
Frumos, ș'apoi l-ași ține
Cu drag în brațe, — chiar așa
Cum țin acum păpușea mea ;
I-ași da să sugă bine....

Ca mama-oiu fi și eu când-va,
Și ea copii mulți are,
Dar pân' atuncea, hei, mai, va!
Ce plicticos e-a-aștepta!
De ce nu sunt eu mare?!

UN GER NĂPRASNIC...

— *Versuri libere* —

Un ger năprasnic a frânt
Crăcile toate din teiu,
Căci ploaia pe ele a 'nghețat
In chiciură și 'n poleiu.

Țepene, prinse 'ntre țurțuri,
Nimic n'au într'insele viu,
Ci par că-s negre fantasme,
Prin ceață, în câmpul pustiu.

Dar iată, s'așterne pe pom
Ușoara și alba nea
Ferindu-l de asprul crivăț
Ce rănile îi biciuia.

Zăpada blândă'i-animă
Muguri și frunze în dar :
Treptat, adâncile-i răni
Sub vălul cel rece dispar.

.

.

O dată ș'a mele lacrimi
De ger au fost înghețate
Pân' ce și eu fusei frântă,
Gemând, sub a lor greutate.

Mă aflu pe recea câmpie
Și brațele 'n ceață întind
Chemând amintirile toate,
Ce 'n neguri le văd plutind

Vin ele, ca fulgi ușori,
In suru-mi și mă 'nvelesc,
In cât adâncile-mi răni
De nimeni nu se zăresc.

Ș'a'mele versuri răsar
Ca frunze și flori, — tot mereu, —
Ș'ascund că vânjoasele-mi ramuri
Pierdut-am în gerul cel greu.

~~Ministerul
Reg. is. P. 1000
Bucuresti~~

S. IX-922

Bucuresti

TRUBADUR

Ast-fel cum drăguțul soare
Nu 'ncetează de-a luci,
Ast-fel cum norul cel negru
Cată ploaie-a răspândi,

Ast-fel cum țâșnește-isvorul,
Și pârâu 'n veci n'a sta,
Cum năvalnic, fluviu 'n mare,
E târât a s'avânta,

Ast-fel cum iubirea tinde
Ce-i e drag a dobândi,
Cum e dat vântul să sufle
Și pământu-a se 'nvârti,

Ast-fel eu menită sunt,
Cată, trebuie, să cânt !

427.500

SPRE SEARĂ

Printre frunziș
De pom în floare,
Raza de soare
Intră furiș

Vine ușor
Și mângâioasă,
Săltând voioasă
Pe pomișor.

Dar el, răpit,
Vrând s'o sărute,
Drăguța — iute —
A și pierit.

Atunci, mirat,
Se 'ntreabă 'ntruna :
Unde stă zâna
Ce l'a 'mbiat ?!

LUCIRI ALPINE

Fusese stânca mângâiată
De soare 'ntreaga zi,
Și de-a' lui raze alintată,
Pân' ce 'n apus pieri.

1901 (N. A. Simu)

Minune-i dar, c'apoi răsfrâns-a
Lumini în jurul ei?
Măcar că-i piatră,-a ars și dânsa
In focul dragostei!

Și dă pământului, -- sfioasă, —
Incet, dulcele foc,
Visând, — și tristă și voioasă —
L'al său trecut noroc!

Junia
Sept. 20 1892

Basarabun

18. 9.

VARIANTĂ *)

Și dă pământul încet,
Sfios, dulcele foc,
Visând cu drag și cu regret,
L'al său trecut noroc !

*) Mai puțin corectă ca formă, dar mai frumoasă și mai exactă.

VECHEA ȘI NOUA PATRIE

La „Monrepos“ sub crâng umbrit
Și 'n inimă-mi morminte ;
Atâtea ființe ce-am iubit,
Ș'apoi le-am plâns fierbinte.

La „Monrepos“ m'am fost legat
De „El“ pe vecinicie,
Căci Dumnezeu l'a îndreptat
De m'a ales soție !

Acestea toate le-a văzut
Pădurea mea bătrână,
Un singur lucru n'a putut
Vede-a Tăra-mi străbună ;

In noua-mi Patrie săltai
La glas de prunc, — grai miere, —
Aci 'ntr'un singur șir gustai ;
Noroc, — iubiri, — durere !

NU VĂ TEMEȚI

Nu vă temeți a-mi vorbi de ea,
Crezând că inima-mi s'ar frânge :
Nu se va rumpe,—e prea grea,
Alminteri n'ar striga, n'ar plânge,
Alminterea nu m'ar durea.

N'aveți teamă, căci nu m'oiu jeli,
Și nici prin întrebări amare
Durerea-mi nu voiui pângări ;
Tristețea, muta-mi desperare,
Tăcută le știu suferi.

Atât de dulce-a fost isvorul
 Ce m'a scăldat în fericire,
 Că dulce-mi este chiar și dorul,
 S'a bucuriei strălucire
 E vie, — deși-i mort odorul !

Frunză

Eu răspund eu și îți spun
 Că dulce-mi este chiar și dorul,
 S'a bucuriei strălucire
 E vie, — deși-i mort odorul !

*Variantă *)*

A' fericirii dulci isvoare
Fură-aşa vii, că tot mă scaldă :
Iar raza blând strălucitoare
A bucuriei vecinic caldă,
Ca „Sfânt ajun de sărbătoare“ !

*) Mai fidelă ca fond. — mai puțin reușită ca formă.

OSANA INTRU CEL DE SUS!

Când îngerașii au aflat
Că s'a născut blândul Isus
De bucurie au tresăltat
Și, coborându-se au cântat :
Osana, întru Cel de Sus!

Sărac, se născuse'n coșar
Și pradă El morței fu pus ;
Știau îngerașii că iar
S'o întoarce la ei, cântau dar :
Osana, întru Cel de Sus!

O, Mamă ! nu plânge, o nu !
Că Pruncul Tău va fi răpus :
Voioasă durerea Ți-o du,
Căci el pentru cer se născu :
Osana întru Cel de Sus !

PROMETHEU

In chinuri, pe-pietre ascuțite, —
In lanțuri legat,
Cu oasele toate sdrelite,
Făr' chip de scăpat

Arzând de iubire și ură,
De viu sfâșiat,
De Zei condamnat la tortură,
De oameni uitat.

De sete ș'amari suferințe
Leșin — mă sfârșesc,
Și totuși creat-am eu ființe, —
Și ele trăesc !

Legatu-mi-ați mâini și picioare,
Bătându-vă joc,
Dar eu, — ah ! râd căci din soare.
Furatu-v'am foc !

In chinuri, mă lupt cu durerea,
Dar făr' a cârti :
Sunt totuși etern prin puterea
De-a ști suferi !

TANTAL

Sdrobi-mi-s'ar membrele toate,
Și țeasta-mi plesnească,
De-ar fi numai focul din mine
Să se potolească !

O ! fire-ași căzut în tâmpire,
Pierdut în neștiință,
Doar numai odat' să se stingă
Fierbintea-mi dorință !

'Naintea mea curge isvorul,
Se leagănă poame,
Și veșnic, — ah! veșnic, înă chinui
De sete, — de foame.

Ce crudă vă e răsbunarea
O Zei, în mânie!
Cum râdeți de cel care-'și râse
De-a voastră tărie!

T E A M Ă

— *Fragment* —

De Dumnezeu n'am teamă, căci Dumnezeu e bun,
Mă tem însă de oameni cum nu pot să o spun.
Mă știe, mă cunoaște, și mă pricepe El,
Dar lumea nici-o-dată nu m'a înțeles de fel!
Și de-ar fi să am teamă de bunul Dumnezeu,
Unde-ași găsi scăpare când plâng și sufer greu ?
Stă inima-mi deschisă în fața *Celui Sfânt*,
Cea inimă, crestată ca brazdele 'n pământ.
Și *Domnul*, plin de milă, trecând, aruncă lin,
În brazde tot semințe din plaiul său divin ;
Și blând *El* le 'nvelește, — și solu' insetat,

Cu rouă, tot din Ceruri, l'adapă ne 'ncetat.
Ș'atunci, de pretutindeni răsar, așa frumos,
„*Flori mândre ale Cântării*“ ce zic, cu viers duios
„Aci suntem, o, Doamne! și Ție-Ți mulțumim
„Că ne-ai adus la viață, — și Ție-Ți datorim
„A noastră frumusețe, căci Tu ne-ai semănat
„In arătură-adâncă, — ș' în sânge frământat
„A fost pământul nostru!“ — Și rouă au mereu,
Să nu se veștejească. — O nu, de Dumnezeu
Nu m'am temut vre-o-dată, dar vai, de oameni da !
Căci cine-aici în lume putut-a vindeca
Ce oameni-au rănit? — Nu, ei nici nu văd măcar
Ce au făcut; le pare doar rău că, în zadar,
Cercat-au să zărească, — ca și niște copii, —
Resortul ce s'ascunde în a' lor jucării.
De oameni în pustiuri să fug așa fi voit,
Și totuși, omenirea, mult, — mult o am iubit!
De dragul omenirei nimic nu-mi părea greu,
Prea mare nici o jertfă, — le-am dat sufletul meu
Nebună-am fost! căci dâșii, ah! jertfa-mi n'au văzut,
Călcând-o în picioare, — ei nici nu au crezut
Cât sufăr, sub surâsul ce chinu-mi ascundea;
Ba chiar, de-a mea tărie o lume crud râdea.

O, Doamne! Doamne sfinte! Din sufletul meu tot,
Te rog: Ia-mă la tine! ia-mă, căci nu mai pot!
Tu știi prea bine! Ia-mă! Ah, du-mă de aci
In Raiul de Lumină ce 'n veci va străluci!
Pot încă să mă bucur, căci pot să Te slăvesc.
O Doamne! Doamne! Doamne! Chiar vorbele-mi lipsesc!
Dar Tu nu vrei cuvinte, ia-mi deci, glas și cuvânt,
Inchide-a mele buze! Ah, ia-mă 'n Ceru-Ți sfânt!

STROPI DE SÂNGE

Durerea, inima-mi strivește
Cu mâna-i nemiloasă,
Pân' cea din urmă picătură
De sânge, a fost stoarsă.

Dar strânge tot mereu, de teamă
Ascuns să nu mai fie
Vre-un pic, ce 'n ultimă sfortare,
Ultimul chin ar scie.

Sărmana inimă-i svârlită,—
Zdrobită de durere,—
Lângă torentul cald de sânge
Ce lunecă 'n tăcere.

Și, înfundată în țărână,
Să vadă nu mai poate.
Că 'n locu-udat de al ei sânge,
Cresc,—mii,—flori minunate!

RĂSPUNS
POEȚILOR PROVENȘALI

Cu nume gingașe-'s chemată,
Cum m'ași fi dus !
Dar datorii mă țin legată,
Pasăre nu-'s.

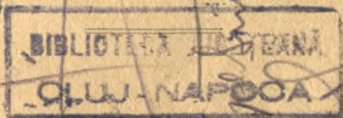
De-ași fi ca gândul mult radios
Ce sboru-'și ia,
L'al vostru șipot misterios
Ași re'nvia.

Ași înnota în armonie
De dulci cântări,
Găsind în sfânta Poesie
Multe alinări,

Din mândrul soare ce vă scaldă
În aur viu,
Eu așa fura o rază caldă,
Ca voi să fiu.

Pe plaiu de gânduri, așa culege
Fragede flori,
Harpa-mi pe-a voastră ar înțelege,
Ar fi surori.

„Mistralul“ chiar, îmi suflă-îmblânzit
 Hai, vin' pe sus!
 Dar nu! nu pot, mi-e sborul oprit,
 Pasăre nu-'s!

Într-unde' vreau ecua,
 ,,Voi ies la lumina soarelui",
 S' părăsesc și marea' lăună
 ,,Ca mișcătoarea obrajilor",
 În viața, și în tufă vântului.

S. P. S.

11. Geantwortet: Ein wenig
Philip von der Reue,
Gott mir die Sinne nicht
Si: Ich bin nicht weis!

7

Paul

17 April. 24/11/92

~

COPRINSUL

Pagina

Prefață la Poezii	7
Prietenii mei	11
Mama poporului	13
Limpezit	16
Nicodem	19
Pe cea câmpie albă	24
Cum Soarele	25
Scrum	26
Cuvântul este	29
Supliciu	30
Dedicație Patriei	32
Sus !	36
Noaptea de anul nou	40
Maestrul meu	42
Instinct matern	44
Un ger năprasnic	46
Trubadur	50

Spre seară	51
Luciri Alpine	53
Vechea și noua patrie	57
Nu vă temeți	59
Osana întru Cel de Sus!	62
Prometheu	64
Tantal	66
Teamă	68
Stropi de sânge	71
Răspuns poeților provensali	73

CARMEN SYLVA

No. 7	De prin Veacuri I	0.30
" 40	De prin Veacuri II	0.30
" 119	Robia Peleşului	0.30
" 223	O rugăciune	0.30
" 275	Ullranda	0.30
" 343—44	Poveştile Peleşului	0.60
" 827—28	Cuvinte sufleteşti	0.60
" 856	Poveştile unei regine	0.30
" 989	Poezii, traducere de D-na Elena Poenaru	0.30

Handwritten text in purple ink, partially obscured by a stamp. The text is written vertically and includes:
Pe muntele Sfântului
Tore, și în viața ei, în lăstrei
Căci el și amare tulburări
Sub crucea de piatră

INSTITUT DE ARTE GRAFICE

— LEGATORIE DE CARȚI —

„FORTUNA“

Str. Smârdan No. 30, — București

Large handwritten signature in purple ink, possibly reading "B. A. S." or similar, enclosed in a faint circular stamp.

BIBLIOTECA PENTRU TOȚI

POEZII

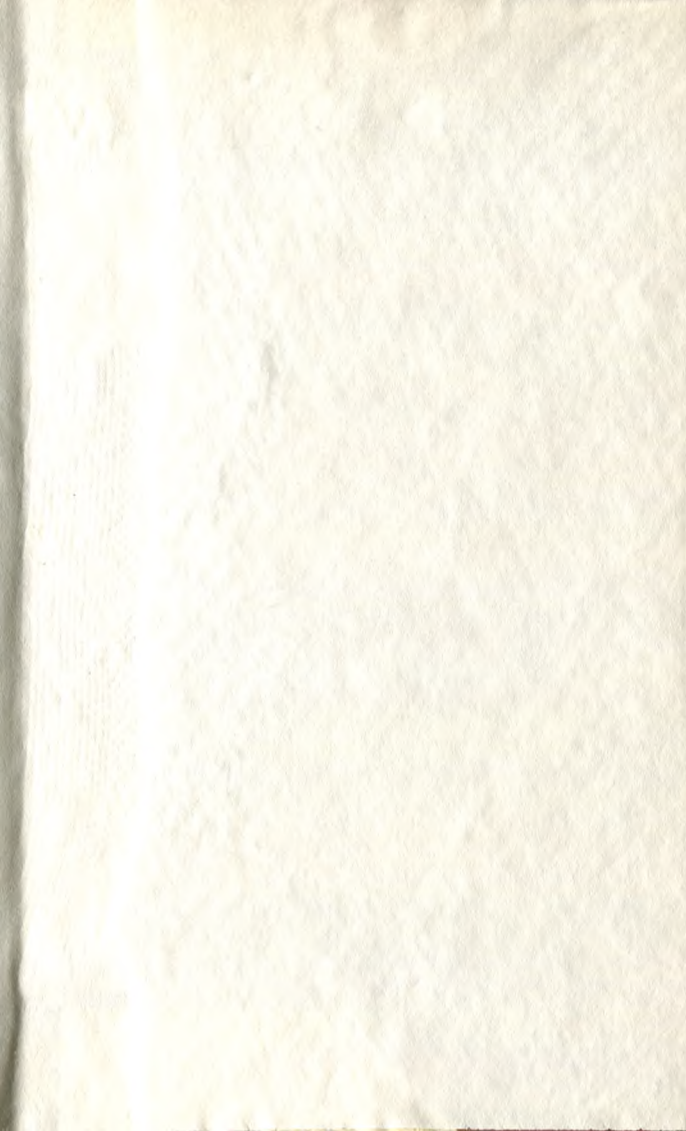
- 126 **Băleescu C.**—Poezii. Cu o precuvântare
I. Suchianu. 0.30
- 127 Volumul II Poezii, Satire și Fabule 0.30
- 42 **Depărățeanu Al.** — Doruri și amoruri
Volumul I 0.30
- 45 Volumul II 0.30
- 336 **Negruzzi C.** — Poezii. Culegere din cele
frumoase bucăți, precedate de o admirabilă
prefață a lui Vasile Alecsandri. 0.30
- 75 **Sihleanu A.** — Armonii intime, poezii 0.30
- 3 **Zaharescu Mih.** — Cântece și plângeri
Volumul I 0.30
- 47 Volumul II 0.30
- 590 **Moldovan C.** — Flăcări. Poezii patriotice 0.30
- 604 **Traian Demetrescu** — Sensitive. Poezii 0.30
- 605 Aquarele. Poesii 0.30
- 630 **Codreanu Mih.** — Din când în când. Poezii 0.30
- 92 **Rossetti Radu** — Sincere. Poesii 0.30
-

BIBLIOTECA PENTRU TOȚI

POEZII

55	Rosetti Radu Din inimă. Poesii	0.30
179	Pe acelaș drum. Poesii.	0.30
98	De demult. Poesii	0.30
64	Costin I. — Spre Primă-Vară. Versuri	0.30
111	Stoenescu Th. — Poesii.	0.30
63	Olănescu Ascanio — Satire.	0.30
37	Rosetti R. — Epigrame.	0.30
399	Ibsen H. — Poesii. Traducere de Sf. Iosif și Anghel.	0.30
285	Coșbuc C. — Antologia sanscrită. O culegere de traduceri în versuri din literatura indiană.	0.30
681	Ține N. — Versuri pentru copii. Nenumărate bucați bune de recitat.	0.30
692	Monoloage în versuri. De recitat.	0.30
751	C. Moldoveanu — Cântarea cântărilor	0.30
868-69	I. Nenitescu — Pui de lei	0.60
894	N. Davidescu — La fântâna Castaliniei	0.30
900	Al. Stamatiad — Din trâmbițe de aur	0.30
891-92	Budai Deleanu — Țiganiada. Poemă eroicomică.	0.60

R̄i-103.